

Strmhlavý let

Motor športového lietadla začal vynechávať a chrapčal.

„Hej... niečo sa deje!“ kričala Poppi.

Lilo, ktorá sedela vedľa, ju nepočúvala. Príliš ju fascinoval zelený dažďový prales, ktorý sa rozprestieral ďaleko pod nimi. Štyria kamaráti v akcii leteli vo výške asi tisíc päťsto metrov nad džungľou. More zelene prerušovalo iba zopár širokých riek, ktoré sa plazili cez les ako obrovské hady.

Poppino podozrenie sa o pár sekúnd neskôr potvrdilo.

S lietadlom naozaj nebolo niečo v poriadku. Hučanie vrtule sa opakovane zadržávalo. Pri každom raze stroj klesol, akoby padal do diery.

„Čo sa deje?“ zvolal Axel.

Duarte, brazílsky pilot, neodpovedal. Krčovitou zovrel kormidlo a pokúšal sa stroj dostať znova vyššie. No nedarilo sa mu to. Nech sa akokoľvek snažil, nos lietadla sa nakláňal čoraz hlbšie nadol. Zrúti sa!

Štyria kamaráti sa pevne chytili sedadiel a vypliešťali doširoka otvorené oči na džungľu, ku ktorej sa rútili hrôzostrašným tempom.

Duarte neustále stláčal gombík vysielacky a pokúšal sa nadviazať kontakt s letovým dispečerom.

„Mayday! Mayday!“ kričal do mikrofónu. Potom povedal niečo po portugalsky. Hoci detektívi nerozumeli ani slovo, bolo im jasné, že chce ohlásit' ich pozíciu.

Motor medzitým úplne stíchol. Lietadlo padalo z neba ako kameň. Kamaráti boli v takom šoku, že nemohli ani kričať.

Duarte mal nervy zo železa. Hekticky stláčal rôzne gombíky na prístrojovej doske a otáčal jeden vypínač za druhým. Stav výškomera im nedovolil pochybovať o tom, že lietadlo sa k zemi približuje nesmiernou rýchlosťou. Hučanie vzduchu sa vystupňovalo na príšerné dunenie. Srdcia kamarátov búšili ako divé.

Duarte sa zohol a siahol pod kormidlo.

„Potiahni ho!“ vyzval Axela a ukázal na čierny gombík na prístrojovej doske, ktorý bol pripevnený na tenkej tyčke.

Axel si všimol, že pilot týmto gombíkom mohol nastaviť počet otáčok motora. Podľa príkazu ho potiahol a Duarte súčasne pomykal pákou pri svojich nohách.

Zvuk, ktorý sa nato ozval, znel v ušiach kamarátov ako rajska hudba. Motor obživil. Opäť naskočil! Vrtuľa sa krúti!

No ich strmhlavý let sa ešte neskončil. Lietadlo sa naďalej rútilo smerom do pralesa.

Duarte sa triasol na celom tele. Po tmavej tvári mu stekal pot. Ešte raz z celej sily potiahol kormidlo k svojej hrudi.

„Ťahaj!“ prosíkala Poppi. „Ťahaj!“

Zakrývala si oči, no teraz sa odvážila na chvíľku vykuknúť.

Kamaráti cítili, ako sa stroj pomaly vracia do vodorovnej polohy. Pádu sa podarilo zabrániť.

Lietadlo sa pokojne kĺzalo vzduchom, akoby sa nič nestalo.

„Jupí!“ jasali všetci štyria. Od strachu mali vyprahnuté hrdlá.

Duarte však nevidel žiaden dôvod na oslavu.

„Pokojne!“ zvolal. „Len pokoj! Musíme pristáť... počas nasledujúcich piatich minút. Už nemáme palivo. Našťastie som zabudoval núdzovú nádrž. Ale aj tá je takmer prázdna.“

Okamžite zavládlo ticho. Detektívi a pilot vyzerali z okien.

Kde len majú pristáť v husto zarastenom pralesi?

Posledným východiskom zostávala rieka, ale neleteli v hydropláne. Takéto pristátie by mohlo mať katastrofálne následky.

Pri prudkom náraze je vodná hladina tvrdá ako betónová platňa. Okrem toho sa rieky dažďového pralesa len tak hemžia hadmi a krokodílmi.

Núdzové pristátie

„Tam... pozrite sa!“ zvolal zrazu Dominik.

Jeho kamaráti nemohli na prvý pohľad uverit' tomu, čo objavil. Pod nimi sa dala rozoznať veľká čistina. Bola okrúhla, akoby ju niekto nakreslil kružidlom. Viedol z nej vyrúbaný priesek v tvare šípky. Z výšky vyzerala čistina ako obrovská značka, ktorú niekto vysekal do pralesa.

Čo znamená tá šípka?
Ukazuje niečo?

Duarte krúžil nad záhadným miestom a skúmal zem. Tá sa zdala byť suchá a dosť rovná.

Kamaráti vedeli, že veľké časti dažďového pralesa boli premenené na ornú pôdu, ktorá sa však často ukázala ako neúrodná a čoskoro znova ležala úhorom a opustená. No kto vysekal do lesa tento zvláštny tvar? Na premýšľanie nebol čas.

„Čo najpevnejšie si pritiahnite bezpečnostné pásy!“ prikázal pilot. „Keď vám poviem, položíte si hlavu na kolená a budete

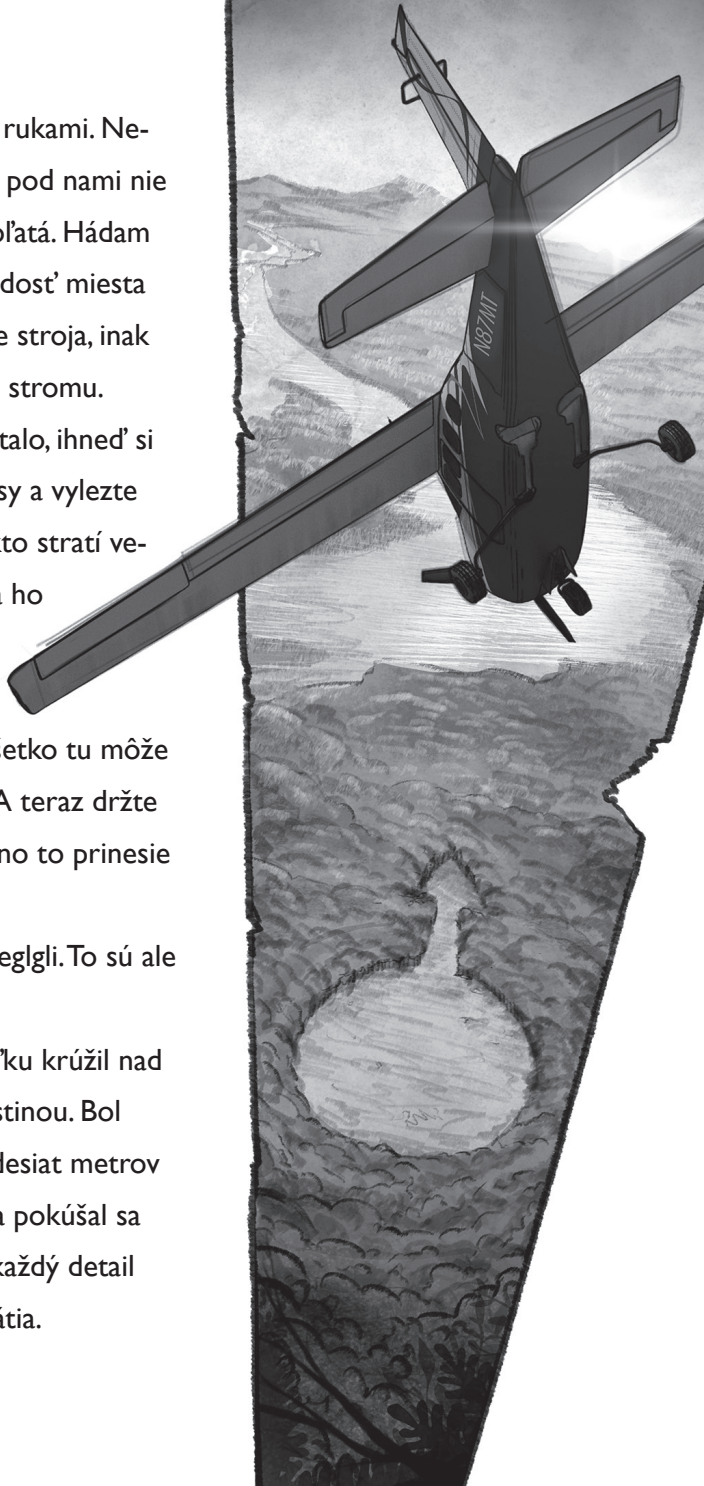
si ju chrániť rukami. Nevie, či zem pod nimi nie je príliš hrboľatá. Hádaj, či budem mať dost' miesta na zastavenie stroja, inak narazíme do stromu.

Keby sa to stalo, ihneď si odopnite pásy a vylezte von! Ak niekto stratí vedomie, treba ho okamžite vytiahnuť

z lietadla. Všetko tu môže vybuchnúť! A teraz držte palce – možno to prinesie šťastie!“

Detektívi preglgli. To sú ale vyhliadky!

Duarte chvíľku krúžil nad zvláštnou čistinou. Bol ešte asi päťdesiat metrov nad zemou a pokúšal sa preskúmať každý detail miesta pristátia.

„Musíme to skúsiť!“ zareval pilot. „Hlavy dolu!“

To sa jednoduchšie povie, ako urobí. Vo vnútri bolo veľmi málo miesta. Axel, Lilo, Poppi a Dominik sa museli skrútiť, aby dostali svoje hlavy na kolená. Chránili si ich rukami a modlili sa, aby to vyšlo.

Duarte stlmil motor a strmým letom sa hnal k čistine. Potreboval každý centimeter a chcel preto pristáť čo najbližšie pri stromoch. Takto by mu zostala dlhšia dráha na brzdenie.

Keď sa stroj nachádzal už iba dva metre nad zemou, priviedol ho pilot do vodorovnej polohy a súčasne vypol vrtuľu. Motor zmlkol a lietadlo kleslo. Pneumatiky narazili na zem.

Podvozok praskal a škripal, akoby sa mal každú chvíľu rozpadnúť. Kúdoly prachu sa rozvírili a zahmlili výhľad. Lietadlo vystrelilo cez čistinu k vysekanej šípke. Pilot teraz úplne otvoril klapky výškového kormidla a súčasne zablokoval kolesá.

Už mal iba pár metrov na to, aby zastavil lietadlo. Pasažierov brutálne natriasalo.

„Nieeee!“ kričal Duarte.

Pilot strhol kormidlo doľava. Ozvalo sa škripanie. Nato nasledovalo prudké trhnutie. Stroj napokon zastal.

Definitívne ich zastavil zot'atý kmeň stromu, ktorý ležal kolmo na kraji prieseku v tvare šípky.

„Rýchlo preč... Musíme vyjsť von... Istota je istota!“ zavelil Duarte a pomykal schúlenými kamarátmi.

Trasúcimi sa prstami si odopli bezpečnostné pásy a vyliezli z lietadla. Do tváre im udrel teplý vlhký vzduch.

„Podme, do úkrytu!“ prikázal pilot a ťahal Poppi a Axela za ruku. Vliekol ich od úzkeho prieseku na kruhovú čistinu. Lilo a Dominik sa ako omráčení tackali za nimi. Modrobiele lietadlo pritom nespúšťali z očí.

„Mohlo by explodovať,“ vysvetlil Duarte. „Radšej počkáme.“ „Dobré... dobré pristátie!“ hlesol Axel a upieral na muža sklený pohľad. Vôbec nemohol pochopiť, čo všetko zažil za posledné minúty.

Pilot prikývol. „Bol to malý zázrak. Veľa nechýbalo a vrazili by sme do lesa. Nosné krídla by sa zlomili – a to by bol náš koniec!“

Pri jeho slovách si kamaráti prehrávali pred očami osud, ktorému práve unikli.

